

Bahá'íyyih Khánums

muntliga krönika

*dotter till Bahá'u'lláh
känd för de persiska vännerna som
Varaqiyih 'Ulya, det Största heliga lövet på livets träd.*

utdrag från *the Chosen Highway*, Lady Blomfield

Lady Blomfield

Sara Louisa Blomfield (född Ryan, 1859-1939) var en framstående tidig medlem av bahá'í-tron på de brittiska öarna och en försvarare av barns och kvinnors rättigheter. Hon titulerades Lady Blomfield efter att hennes man adlades 1889.

Blomfield föddes på Irland och tillbringade en stor del av sitt vuxna liv i London. Hon var gift med den viktorianska erans uppmärksammade arkitekt Arthur Blomfield, son till Charles Blomfield, biskopen av London. En skicklig författare och humanist, Blomfield bidrog till grundandet av Rädda Barnen och var en anhängare av antagandet av Genève-deklarationen för barnens rättigheter av Nationernas Förbund.

Blomfield anslöt sig till bahá'í-tron 1907 och blev snart en av de framstående förespråkare och historiker. Under 'Abdu'l-Bahás besök i Paris, gjorde hon omfattande anteckningar från hans offentliga möten som användes vid framställning av volymen heter "Anföranden i Paris". Som en hyllning till henne skänkte, 'Abdu'l-Bahá henne namnet "Sitárih Khánum" (på persiska betyder, "sitárih" stjärna och "Khánum" lady, dam). Efter 'Abdu'l-Bahás bortgång 1921, reste Blomfield till Haifa och, under den tiden intervjuade hon medlemmar av Bahá'u'lláhs familj. Dessa nedtecknade minnen, tillsammans med sin redogörelse för dagarna då hon värd för 'Abdu'l-Bahá i London, utgör innehållet i boken, "The Chosen Highway".

Del 1 – Iran

1. *De flesta av följande uppgifter delgavs mig under samtal med Bahá'íyyih Khánum, dotter till Bahá'u'lláh, syster till 'Abdu'l-Bahá, av persiska bahá'íer kallad för "Varaqiyih 'Ulyá, det Största heliga lövet".*
2. *Jag minns dunkelt de mycket lyckliga dagar med min älskade far och mor och min bror 'Abbas som var två år äldre. Min far var Mirzá Husayn-'Alí Núr som gifte sig med min vackra mor, Ásíyih Khánum, när hon var mycket ung. Hon var den enda dottern till en persisk adelsman med hög ställning, Mirzá Ismá'íl, han liksom min farfar, Mirzá 'Abbas Buzurg, hade stora rikedomar. När min moders bror gifte sig med min faders syster, väckte den dubbla alliansen mellan de två adelsfamiljerna stort intresse i hela landet. Folket sade "de lägger rikedom till rikedom". Ásíyih Khánum bröllops gåvor var omfattande, i enlighet med den vanliga seden för familjer med deras ställning, fyrtio mulor var lastade med hennes tillhörigheter när hon anlände till sin makes hem.*
3. *Under sex månader före äktenskapet arbetade en juvelerare i hennes hem med att förbereda smycken – även knapparna i hennes kläder var av guld med infällda ädelstenar. Under den fruktansvärda exil resan från Teheran till Bagdad skulle dess knappar bytas mot bröd. Jag önskar att du kunde se henne som jag först minns henne, lång, smal, graciös med mörkblå ögon – en pärla, en blomma bland kvinnor. Jag har fått höra att även som mycket ung var hennes visdom och intelligens var anmärkningsvärt. Jag tänker alltid på henne som jag minns henne under de första dagarna som drottninglik i sin värdighet och skönhet, full av hänsyn till alla, mild, med en fantastisk osjälviskhet, ingen av hennes handlingar misslyckats någonsin med att framvisa hennes rena hjärtas kärleksfulla godhet, överallt där hon kom tycktes hennes närvaro bidra till en atmosfär av kärlek och lycka, alla som kom omslötts av en doft av mild artighet.*
4. *Redan under de första åren av sitt äktenskap deltog min far och mor så lite som möjligt i statliga funktioner, sociala ceremonier och lyxiga vanor som var brukligt för högt uppsatta och förmögna familjer i Persien. Hon och hennes ädle hjärtade make betraktade dessa världsliga nöjen som meningslösa och föredrog i stället att vara upptagna av att sörja för de fattiga och alla som var olyckliga eller i svårigheter. Från vår dörr blev aldrig någon avvisad, gästfrihetens bord var ständigt dukat för alla besökare. Ständigt kom fattiga kvinnor till min mor som tömde sig på sina många olyckliga berättelser för att bli hjälpta och tröstade av hennes kärleksfulla hjälpsamhet. Medan folk kallade min far "de fattigas fader" omtalade de om min mor som "den tröstande modern" fast det var naturligtvis bara kvinnor och små barn som någon gång såg hennes avtäckta ansikte. Så förflöt våra fridsamma dagar.*
5. *Ibland brukade vi åka till vårt hus på landet, min bror, 'Abbas och jag älskade att leka i de vackra trädgårdarna, där växte många olika underbara frukter och blommor och blommande träd men jag har mycket svaga minnen av denna del av min tidiga barndom. En dag minns jag mycket väl även om jag var bara sex år gammal på den tiden. Det verkar som om ett försök hade gjorts en halv galen ung bábier att ta livet av Sháhen. Min far var borta på sitt lantställe i byn Niaviran som var hans egendom, han en hade omsorg om allt och var och en av byborna. Plötsligt och hastigt kom en tjänare rusande i stor olycka till min mor. "Mästaren, mästaren har arresterats – Jag har sett*

honom! Han har gått många mil! Åh, de har slagit honom! Det sägs att han har blivit pryglad, bastonad! Hans fötter blöder! Han har inga skor! Hans turban är borta! Hans kläder är sönderslitna! Han har kedjor runt halsen!” Min stackars moders ansikte blev vitare och vitare. Vi barn blev förskräckligt rädda och kunde bara snyfta. Omedelbart flydde alla våra vänner, bekanta och tjänare från huset i skräck, bara en tjänare, Isfandiyár och en kvinna stannade kvar. Vårt palats och de mindre tillhörande byggnaderna blev snart plundrade, möbler, värdesaker, allt blev stulet av folket.

6. *Mírzá Músá, min faders bror, som alltid var mycket vänlig mot oss, hjälpte min mor och hennes tre barn att sätta sig i säkerhet. Hon lyckades rädda några få bröllopsgåvor som var allt av våra många ägodelar som fanns kvar. Dessa saker såldes, med pengarna kunde min mor betala fångvaktare att ta mat till min far i fängelset och senare betala andra kostnader. Vi befann oss nu i ett litet hus, inte långt från fängelset. Mírzá Yahyá, Şubḥ-i-Azal, hade rymt skräckslagen till Mazindaran där han höll sig gömd. Åh, vilken fruktansvärd ängslan som drabbade min älskade mor vid den tiden! Helt visst större än vad någon kvinna skulle kunna ha kraft att bära som är havande, det jag då inte visste.*
7. *Fängelset i vilket min far hade kastats var en fruktansvärd plats, sju steg under marken, det var smuts upp till vristen, angripen av fruktansvärda ohyra och en obeskrivlig vedervärdighet. Dessutom fanns det ingen strimma av ljus i denna illaluktande håla. Inom dess väggar trängdes fyrtio bábiar även mördare och stråtrövare satt fängslade där. Min ädla far kastades in i detta svarta hål nedtyngd av tunga kedjor, fem andra bábiar var fastkedjade vid honom natt och dag och här förblev han under fyra månader. Föreställ dig själv fasan under dessa villkor. Varje rörelse fick kedjorna att skära djupare och djupare in i köttet, inte bara i en utan i alla som var fastkedjade vid varandra, sömn eller vila av något slag var inte möjlig. Ingen mat tillhandahölls och det var med största svårighet som min mor kunde ombesörja att någon mat eller dryck fördes in i det hemska fängelset.*
8. *Under tiden gav den anda som upprätthöll bábierna aldrig vika för ett ögonblick även under dessa förhållanden. För att bli torterad till döds, vilket skulle vara martyrskapets kröning var deras mål och största önskan. De skanderade böner natt och dag. Varje morgon skulle en eller flera av dessa modiga och hängivna vänner väljas ut för att bli torterade och dödade på olika fasansfulla sätt. När religiös fanatism väcktes mot en eller flera personer som anklagades för att vara otrogna som nu var fallet med bábierna var det brukligt att inte bara döma dem till döden och få dem avrättade av statens skarprättare utan överlämna dem till olika grupper av befolkningen. Slaktarna hade sina tortyrmeter, bagarna sina, skomakare och smeder ytterligare andra metoder. De fick alla möjligheten att utföra sina skoningslösa påfund på bábierna.*
9. *Fanatikerna blev mer och mer rasande när de misslyckades med att släcka den häpnadsväckande andan i dessa orädda, hängivna som förblev orubbliga, som skanderade böner, bad Gud att förlåta och välsigna deras mördare och prisade honom så länge de kunde att andas. Pöbeln trängdes vid dessa fruktansvärda scener och skrek sina förbannelser, under allt detta förfärliga skedde, till högljudda trummor. Dessa fruktansvärda ljud kommer jag väl*

ihåg, eftersom vi tre barn klängde på vår mor, hon visste inte om offret var hennes egen älskade make. Hon kunde inte ta reda på om han fortfarande levde eller inte förrän sent på natten eller tidigt på morgonen när hon bestämt sig för att ge sig ut trots faran för sig själv och för oss, för varken kvinnor eller barn skonades. Hur väl minns jag att jag satt hopkrupen i mörkret med min lillebror, Mirzá Mihdi, den renaste Grenen, då två år gammal, i mina armar, som inte var mycket stark, jag var bara sex. Jag darrade av skräck, ty jag kände till några av de fruktansvärda saker som hänt och var medveten om att de även kunde gripa min mor.

10. Så väntade och väntade jag tills hon skulle komma tillbaka. Då skulle Mirzá Músá, min farbror som var gömd, våga sig ut för att höra vilka nyheter min mor hade kunnat inhämta. Min bror 'Abbas gick oftast med henne på dessa sorgliga ärenden. Vi lyssnade ivrigt till redogörelserna hon gjorde för min farbror. Denna information kom till oss genom vänligheten av en syster till min farfar, som var gift med Mirzá Yúsif, en rysk medborgare och en vän till den ryska konsuln i Teheran. Denne herre, min farfars svåger, som brukade närvara vid domstolarna varje dag för att få reda på några detaljer om offren som valts ut för avrättning och därmed kunde viss mån lindra min moders överväldigande ängslan allt eftersom dessa förfärliga dagar passerade förbi. Det var Mirzá Yúsif som kunde hjälpa min mor med att få mat förd till min far och som fört oss till de två små rummen nära fängelset, där vi uppehöll oss väl gömda. Han var tvungen att vara mycket försiktig att sålunda trotsa myndigheterna, även om faran i detta fall mildras av det faktum att han stod under beskydd av det ryska konsulatet, när han var rysk medborgare. Ingen alls, av alla våra vänner och släktingar vågade komma för besöka min mor under dessa dödliga dagar förutom hustrun till Mirzá Yúsif, min faders faster.

11. En dag gjorde Mirzá Yúsif upptäckten att våra outtröttliga fiender, de mest fanatiska bland Mullorna konspirerade för att döda min far, Mirzá Husayn 'Alí Núrí. Mirzá Yúsif samrådde med ryska konsuln, denna kraftfulla vän beslutade att denna plan måste omedelbart omintetgöras.

En uppseendeväckande scen utspelades i domstolen där dödsdomarna beslutades. Den ryska konsuln reste sig och oförskräckt vände han sig till domstolen: "Lyssna på mig! Jag har något viktigt att säga er", hans röst hördes, presidenten och tjänstemännen var alltför förvånad för att svara. "Har ni inte tagit tillräckligt grym hämnd? Har ni inte redan mördat ett tillräckligt stort antal oskyldiga människor på grund av denna anklagelse, den absurda falskhet som ni är helt medvetna om? Har det inte varit tillräckligt av denna orgie i brutal tortyr att tillfredsställa er? Hur är det möjligt att ni även kan låtsas att tro att denna vördnadsvärde fånge planerade detta usla försök att skjuta Sháhen? Är det inte känt för er att den usla pistolen som används av den stackars ynglingen inte kan ha dödat en fågel. Dessutom var pojken uppenbarligen galen. Ni vet mycket väl att denna anklagelse inte bara är osann utan även påtagligt löjlig. Det måste bli ett slut på allt detta. Jag har bestämt mig för att utöka Rysslands skydd av denna oskyldiga adelsman. Därför ta er i akt! Ty om, från och med detta ögonblick, ett hårstrå blir krökt på hans huvud skall floder av blod flyta i er stad som

straff. Ni gör klokt i att lyssna min varning för mitt land står bakom mig i den här frågan.”

12. *Mírzá Músá redogjorde för den här scenen för min mor när han kom med nyheten. Det är onödigt att säga hur ivrigt min bror och jag lyssnade och hur vi alla grät av glädje. Mycket snart därefter hörde vi att guvernören, av fruktan för att bortse från den ryska konsulns skarpa varning, gett order om att min far skulle tillåtas komma ut ur fängelset med livet i behåll. Det var också bestämt att han och hans familj var förvisade. De skulle förvisas från Teheran till Bagdad. Tio dagar tilläts för förberedelser då den älskade fången faktiskt var mycket illa där. Och så kom han till våra två små rum. Åh, vilken glädje i hans närvaro! Åh, vilken skräck i denna fängelsehåla, där han hade suttit fyra fruktansvärda månader. Jamál-i-Mubáarak, ett namn givet min far, bokstavligen den välsignade skönheten, talade mycket lite om de fruktansvärda lidandena under den tiden! Vi som såg spår av vad han hade utstått, där kedjorna hade skurit in i den känsliga huden, särskilt runt halsen, hans sårade fötter som så länge försummats, märken efter slagen av käpprapp, hur vi grät med min kära mor. Han å sin sida, berättade om vännernas ståndaktiga tro som hade stått upp för att möta sin död i händerna på sina tortyrmästare, med glädje och fröjd, för att uppnå martyrskapets krona. Härligheten hade vunnit en så stor seger att skam och smärta, sorg och förakt hade i jämförelse ingen som helst betydelse!*
13. *Jamál-i-Mubáarak hade en fantastisk gudomlig upplevelse i fängelset. Vi såg en ny utstrålning som tycktes omsluta honom, en lysande klädnad, dess betydelse skulle vi erfara år senare. På den tiden var vi bara medvetna om det underbara i den, utan att förstå eller ens fick höra detaljerna om den heliga händelsen.*
14. *Min mor gjorde sitt bästa för att sköta om vår älskade så att han skulle ha krafter att börja den resa som vi skulle starta i tio dagar. Nu var en tid av stora svårigheter. Hur kunde hon göra förberedelser? Den stackars kära damen sålde nästan allt som återstod av hennes bröllopsgåvor, juveler, broderade kläder och andra tillhörigheter; hon fick cirka fyra hundra túsans för dem. Med dessa pengar kunde hon göra några förberedelser inför den fruktansvärda resan. Regeringen bistod inte de förvisade med något.*
15. *Denna resa var fylld av obeskrivliga svårigheter. Min mor hade ingen erfarenhet, inga tjänare, ingen proviant och väldigt lite pengar kvar. Min far var mycket illa där, han hade inte återhämtat sig från de tortyrens provningar och fängelset. Ingen av alla våra släktingar och vänner vågade komma till vår hjälp eller ens för att säga adjö förutan en gammal dam, mormor till Ásíyih Khánum. Våra trogna tjänare, Isfandíyár och en svart kvinna som inte var rädda för att stanna kvar hos oss gjorde sitt bästa. Men vi tre barn var mycket unga, min bror åtta och jag sex år gammal. Mírzá Mihdi, ”den Renaste grenen” var mycket ömtålig, bara två år gammal och min mor lät sig övertalas att lämna kvar den lille med sin mormor även om skilsmässan från honom var mycket svår.*
16. *Till sist påbörjade vi den fruktansvärda resan som varade ungefär i fyra veckor; vädret var bittert kallt, snön låg på marken. På väg till Bagdad slog vi ibland läger i vildmarken men i december månad var kylan sträng och vi var inte väl förberedda! Min stackars mor! Hur hon led på denna resa,*

ridande i en takht-i-raván, buren på en vaggande mule! Och detta skedde bara sex veckor innan hennes yngste son skulle föddas! Aldrig skulle hon uttala ett klagande ord. Hon tänkte alltid på att vissa vänlighet för någon och hon visade outtröttligt förståelse för alla i deras svårigheter.

•••

17. När Khánum såg tårar i mina ögon medan jag lyssnade på den här historien, sade hon: ”Laydee, denna tid är mycket sorglig, om jag berättar för dig gör jag dig sorgsen.” ”Åh käraste Khánum, jag önskar vara med dig i mitt hjärta i alla dina sorger.”, sade jag. ”Jaja! Om jag inte hade i mina tankar alla de dagar med sorgliga händelser i våra liv skulle jag inte ha något annat i mitt liv för det har varit helt fyllt av sorg, men sorg är verkligen glädje när den drabbar en längs Guds väg!”

•••

18. *När vi kom till en stad, skulle min kära mor ta kläderna och tvätta dem på offentliga bad, vi kunde också ta ett bad på dessa platser. Hon skulle bära bort de kalla, våta kläder i famnen – att torka dem var nästan en omöjlig uppgift, hennes vackra händer som var ovana vid sådant grovt arbete blev mycket smärtsamma. Vi stannade ibland på en karavanseraj – ett slags enkelt härbärge. Endast ett rum var tillåtet för en familj och för en natt – inte längre. Inget ljus tilläts på natten och det fanns inga sängar. Ibland kunde vi få te eller några ägg, lite ost och en sorts grovt bröd. Min far var så illa därän att han inte kunde äta rå mat – min mor var mycket bekymrad och försökte komma på något sätt att få olika livsmedel, eftersom han blev allt mer svagare av att inte äta någonting. En dag hade hon kommit över lite mjöl och på natten när vi anlände till ett karavanseraj gjorde hon en söt kaka till honom. Men ack! – oturligt nog – i mörkret använde hon salt istället för socker. Så kakan var oätlig! Ganska tragiskt på sitt sätt.*
19. *Guvernören i Teheran sände soldater med oss till gränsen där turkiska soldater mötte oss och eskorterade oss till Baghdad. När vi först kom dit hade vi ett mycket litet hus som bestod av min faders rum och ett annat som var min moders och det var också min äldste brors, babyn och mitt. När arabiska damer kom för att besöka oss var detta det enda mottagningsrummet. Dessa damer kom eftersom de hade lärt av Táhirih, Qurratu’l-‘Ayn, under sitt besök i Baghdad.*
20. *En dag när en gammal dam var där, blev jag tillsagd att förbereda samovaren – den var mycket tung att bära upp till övervåningen för mina armar var inte starka. Den gamla damen sade: ”Ett bevis på att bábi undervisningen är underbar är att en mycket liten flicka serverar ur samovaren!” Min far som var road, brukade han säga: ”Den här är damen konverterade genom att se dig servera ur samovaren!”*
21. *Bland araberna som undervisas av Táhirih var Shaykh Sultán, vars dotter gifte sig med Mírzá Músá, bror till Bahá'u'lláh. Deras dotter gifte sig småningom med Muhammad-‘Alí, ‘Abdu’l-Bahás halvbroder. Mírzá Músá och hans fru var alltid hängivna Bahá'u'lláh. Denna farbror, Mírzá Músá, som följde med oss i exilen var mycket snäll hjälpte till med allt. Vid ett tillfälle förberedde han nästan all mat, vilket han hade talang för, han skulle också hjälpa till med tvätten.*

22. *Ásíyih Khánum, min kära mor, hade ömtålig hälsa, hennes styrka hade försvagats av de vedermödor som hon hade genomgått men hon arbetade alltid mer än vad hennes krafter medgav. Ibland hjälpte min far själv till med matlagningen eftersom det hårda arbetet var för mycket för den bräckliga, utsökta och milda damen. De svårigheter som hon hade fått utstå gjorde hennes gudomliga makes hjärta sorgset som också var hennes älskade Herre. Han hjälpte till både före sin vistelse i Sulaymáníyyih's vildmark och efter hans återkomst.*

Del 2 – Şubḥ-i-Azal intriger

1. *Under tiden skulle Mírzá Yaḥyá, Şubḥ-i-Azal, en yngre halvbror till Bahá'u'lláh, anlända till Baghdad, han skulle senare förorsaka många av våra bekymmer och svårigheter. Han hade flytt till Mazindaran för att gömma sig vid tidpunkten för episoden med den galna ynglingens skott mot Sháhen och förblev där dold under en tid, när han trodde att Baghdad skulle vara en säkrare plats för honom än någon del av Persien var det av den anledningen som han kom till Baghdad. Nu fylldes Mírzá Yaḥyá av stolthet, arrogans och stor svartsjuka gentemot Bahá'u'lláh. När han anlände till Baghdad var han mycket förbittrad över den vördnadsfulla attityd som alla vänner visade hans majestätiske äldre bror. Han gjorde anspråk på att vara ledaren för bábierna och hävdade att Hans helighet Báb hade utnämnt honom till sin efterträdare. Detta var uppenbarligen en osanning.*

•••

2. Mírzá Ḥusayn-‘Alí Núri skrev vid ett tillfälle ett brev till Báb, på begäran av hans unga halvbror då han var alltför obildad för att skriva själv. I sitt svar hänvisade Báb till denna ungdom som ”en spegel”, Varpå Şubḥ-i-Azal antog titeln ”spegeln”, som särskilt förlänad honom men faktum är att den titeln, även om den inte var ganska vanlig så hade åtminstone ett antal bábier fått den.
3. Báb hade en uttänkt en plan för att skydda Bahá'u'lláh genom dölja honom från allmänt erkännande fram till ”den utsatta tiden”. Ty om det hade basunerats ut förtidigt att han var ”den som Gud skall uppenbara” skulle otvivelaktigt motsatta krafter planerat att döda honom och den stora planen skulle av den anledningen drabbats av försening. Det var därför framför allt nödvändigt att beakta två frågor i planen:
- Bahá'u'lláh måste vara känd (eventuellt över hela världen) för att få Bábs erkännande som ”den som Gud skall uppenbara” som Hans Förelöpare och Härold! Över detta erkännande får det inte råda någon skugga av tvivel, någon möjlighet till osäkerhet – ingen grund för kontroverser i framtiden. Detta var det sublima betydelsen av uppdraget, för vilket Han, Báb uthärdade hån och förföljelse och fängelse och skulle inom kort få uppoffra sitt liv.
 - Tillkännagivandet får inte ske i förtid. Den ”Store” måste av uppenbara skäl vara fördold till ”den utsatta tiden”.
4. Báb anförtrodde sig till Mírzá ‘Abdu'l-Karím Qazvíní för att dessa två viktigaste planer skulle vara framgångsrika. Báb lämnade i hans besittning sina återstående papper, sina sista Skrifter, där Mírzá Ḥusayn-‘Alí Núri gång efter gång hänvisas till som ”den som Gud skall uppenbara” – i vilka också

namnet "Bahá'u'lláh" anges för Honom. Báb anförtrorde också denna hängivna anhängare sitt sigill och pennskrin, Qalam-Dan och instruerade honom att överlämna allt i händerna på Mírzá Ḥusayn-‘Alí Núri, Bahá'u'lláh, när något skulle hända honom. Denna instruktion utförts troget av Mírzá ‘Abdu'l-Karím Qazvíní och dessa värdefulla saker var i Bahá'u'lláhs besittning fram till tiden i Adrianopel. När Şubḥ-i-Azal bad om tillåtelse att få se dem samtyckte Bahá'u'lláh – men de blev aldrig återlämnade. Şubḥ-i-Azal behöll dem att stödja hans anspråk på ledarskap och hävdade att Báb hade gett dem till honom!

5. För att återgå till de åtgärder som vidtagits av Báb för att beskydda Bahá'u'lláh, genom att dölja Hans erkännande till "den utsatta tiden". Şubḥ-i-Azal var inte en av de nitton Levandes bokstäver, han var en av "speglarna" – inte "Spegeln", som han sedan hävdade, som mycket väl de oinvigda under dessa dagar av förvirring kunde tro, så väl som Sakens oförstående öppna fiender, att vara ett slags ledare för bábierna efter Häroldens, Bábs död. Han räknade säkert med att kunna anta den ställningen, så överväldigande var hans fåfånga. Şubḥ-i-Azal skulle alltså omedvetet tjäna som en skärm för att fånga folkets uppmärksamhet till sig själv, vilket förhindrade ett tidigt erkännande av "den som Gud skall uppenbara" till den för Honom "utsatta tiden".

En punkt har tagits upp, det vill säga faran för Şubḥ-i-Azal i en sådan framskjuten position. Nu var det hans egen arrogans som fick honom att ta ledningen, för vilket han var löjligt orustad, både till naturen och utbildning – hans karaktär vara svag, hans intelligens låg och hans lättja stor. Dessutom kunde han förväntas hålla sig gömd på ett mycket effektivt sätt när fara hotade, till den dragit förbi!

6. I allmänhet intresserade sig bábierna väldigt lite för Şubḥ-i-Azals anspråk och de sanna anhängarna betraktade honom som en okunnig och förmäten ungdom, vars anspråk var absurda, men det hade den önskade effekten att avleda uppmärksamheten från Bahá'u'lláhs personlighet. När Şubḥ-i-Azal anlände i Bagdad försökte han få vännerna att erkänna honom som deras ledare. De ägnade föga uppmärksamhet åt honom och bara skrattade åt hans högdragna åtbörder. Han hävdade att det var Jamál-i-Mubáarak, Bahá'u'lláh, som förhindrade folkets erkännande av hans position.

•••

7. *Till sist bestämde sig min far för att lämna Bagdad för en tid. Under hans frånvaro kunde Şubḥ-i-Azal förvissa sig om huruvida bábierna önskade att vända sina ansikten till honom som deras ledare, när han med sitt ringa sinne, småaktig inbilskhet och odisciplinerade natur hävdade de skulle om de fick tillfälle visa att så vara fallet. Innan min far lämnade oss för hans reträtt ut i vildmarken, befallde han vännerna att behandla Şubḥ-i-Azal hänsynsfullt. Han erbjöd honom och hans familj vårt hus skydd och gästfrihet. Han bad Mírzá Músá, min mor och mig, att ta hand om dem och att göra allt som stod i vår makt för att göra dem bekväma.*
8. *Vår sorg var intensiv när min far lämnade oss. Han berättade inte för någon av oss vare sig vart han var på väg eller när han skulle återkomma. Han tog inte med sig något bagage, bara lite ris och några grova bröd. Så vi, min mor, min bror ‘Abbas och jag höll samman i vår sorg och ängslan. Şubḥ-i-Azal jublade i hopp om att nå sitt syfte när nu Jamál-i-Mubáarak inte längre*

var närvarande. Under tiden var han gäst i vårt hus. Han förorsakade oss mycket besvär, klagade på maten. Även om det allra bästa och mest finaste saker alltid gavs till honom. Vid denna tid blev han mer rädd än någonsin för att han en dag skulle bli arresterad. Han gömde sig, höll dörren till vårt hus låst och blev ursinnig om någon öppnade den.

9. När det gäller mig så levde jag ett mycket ensamt liv och skulle ibland ha velat att bli vän med andra barn. Men Şubḥ-i-Azal tillät inte några små vänner komma till huset, inte heller skulle han låta mig gå ut! Två små flickor i min egen ålder bodde i nästa hus. Jag brukade kika på dem men vår gäst kom alltid och skrek åt mig att stänga dörren som han snabbt stängde. Han var alltid i rädd för att gripas och brydde sig inte om något annat utom sin egen säkerhet.
10. Vi hade ett mycket svårt liv under denna tid liksom ett ensamt. Han skulle inte ens tillåta oss att gå till Hamman för att bada. Ingen tilläts komma till huset för att hjälpa oss och arbetet var därför mycket svårt. Flera timmar varje dag var jag tvungen att stå att dra upp vatten från en djup brunn i huset, repen var hårda och grova och skopan var tung. Min kära mor brukade hjälpa oss, men hon var inte särskilt stark och mina armar var ganska svaga. Vår gäst hjälpte aldrig till. Min far hade sagt till oss att respektera och lyda denna tyranniska person, vi försökte göra det men denna respekt var inte lätt eftersom våra liv var så olyckliga med honom.
11. Under denna tid blev vår älskade lillebror som föddes efter vår ankomst till Bagdad allvarligt sjuk. Vår gäst tillät inte en läkare eller ens att någon granne skulle komma till vår hjälp. Min mor var förkrossad när den lille avled och även då fick vi inte ha någon att förbereda honom för begravning. Den söta kroppen till vår vackra baby gavs bort en man som förde bort den och vi visste inte ens var han lades.
12. Jag minns så tydligt sorgen under dessa dagar. En litet tag efter detta, flyttade vi in i ett större hus – lyckligtvis var Şubḥ-i-Azal alltför rädd för att bli sedd om han kom med oss – så han föredrog att bo i ett litet hus bakom oss. Vi skickade fortfarande mat till honom och sörjde även för hans familj som nu hade ökat när han hade gift sig en annan hustru, med en flicka från en grannby. Hans närvaro var därför lyckligtvis avlägsnad från vårt dagliga liv, vi var lättade och mycket gladare.

Del 3 – Bagdad

1. Nu var vår stora oro, var befann sig Jamál-i-Mubáarak. Oupphörligen gjorde min mor och Mírzá Músá alla möjliga efterforskningar. Min brors trångmål av den långa frånvaron var rörande. Vid ett tillfälle läste han hela natten en speciell bön med en avsikt, att vår far skulle återförenas med oss. Redan nästa dag råkade han och vår farbror, Mírzá Músá, höra två personer som talade om en fantastisk man som levde som en dervisch i de vilda bergstrakterna i distriktet Sulaymáníyyih. De beskrev honom som ”den obeskrivbare” som hade magnetiserat landsändan med sin kärlek. Och vi visste omedelbart att detta måste vara vår älskade. Äntligen en ledtråd! Utan dröjsmål begav sig Shaykh Sultán, vår trogna vän, med en av de andra

anhängarna, ut för att söka. Det är onödigt att nämna hur våra hjärtan var med dem och våra oupphörliga böner för deras framgång. Hoppet förde nu in sitt ljus i vår oros mörka skuggor som hade bedrövat våra liv under två års tid.

2. *Allt eftersom dessa dagar av förväntansfylld väntan passerade växte och ökade vår tro liksom vårt hopp. Vi visste att en av de mycket nära förestående dagarna skulle vår vandrare, vår far ännu en gång vara med oss. Min mor hade gjort en rock till honom av några delar från dyrbara persiska saker, Tirmih – ett rött tyg, som hon noga hade sparat för det ändamålet, från det som fanns kvar av hennes bröllopsgåvor. Den var nu redo för honom att ta på. Till sist! Till sist! När min mor, min bror och jag satt i ett andlöst tillstånd av väntan, vi hörde steg. Det var en dervisch. Genom förklädnaden såg vi ljuset av vår älskades närvaro! Vår glädje kan inte beskrivas, som vi klängde oss fast vid honom. Jag kan nu se min älskade mor, lugn och mild och min bror som höll hårt i sin faders hand, som om han aldrig mer skulle släppa honom ur sikte, den vackra pojken nästan omsluten av dervisch förklädnadens otympliga plagg. Jag kan aldrig glömma den här scenen, så rörande och så lycklig. Många var händelserna under de två årens vistelse i vildmarken som vi fick höra, vi tröttnade aldrig på att lyssna. Maten är lätt att beskriva – grovt bröd, lite ost var den vanliga kosten, ibland men mycket sällan, en kopp mjölk, i den skulle lite ris och en liten bit socker tillsättas. När de kokades tillsammans utgjorde dessa torftiga ransoner något extra gott ett slags rispudding.*
3. *En dag nära en by i bergen såg Bahá'u'lláh en ung pojke gråta bittert. Min far, alltid medkännande för någon i sorg, särskilt om det var ett barn, sade, "Lille man, varför är du gråter?" Pojken tittade upp på den som talade och såg en dervisch! "Åh Herre!", och så föll han på nytt i gråt. "Magistern har straffat mig för att jag skriver så illa. Jag kan inte skriva och nu har jag ingen kopia! Jag vågar inte gå tillbaka till skolan" "Gråt inte mer. Jag ska att göra en kopia åt dig och visa dig hur man efterlikna den. Och du kan ta den och visa den för din magister." När magistern såg skriften som pojken hade fört med sig, blev han förvånad, för han kände igen den som kunglig skrivkonst, denna fantastiska skrivstil. "Vem har gett den till dig?" Sade magistern. "Dervischen på berget skrev det åt mig." "Han är ingen dervisch, han som skrivit detta är en kunglig person", sade magistern. Denna historia som spreds vida omkring, fick vissa bland folket att bege sig ut för att finna denna person om vilken det sades många underbara saker. Så stora var skarorna som trängde sig på honom, att han var tvungen att gå längre och längre bort, flyttade från en plats till en annan, gömde sig för folkmassorna i grottorna i bergen och på öde platser i detta ödsligt belägna land.*
4. *En kväll hade Súfíer i denna landsända kommit tillsammans för att diskutera en mystisk dikt, när en dervisch uppstod upp mitt ibland dem och gav så underbar tolkning av dess innebörd att vördnad föll över församlingen. Alla åhörare var tysta för en stund och sedan samlades de nära omkring honom och bönföll honom att återkomma för att undervisa dem. Men den tiden var ännu inte kommen. Då sade en man sorgset, "Åh Mästare! Ska vi inte få se dig mer?" "Inom sinom tid men inte nu gå till staden i Baghdad och fråga efter Mírzá Músá Iránís hus. Där skall ni få höra nyheter om mig",*

svarade "den obeskrivbare". Han lämnade deras sällskap för att återigen dra sig tillbaka till öde platser.

• • •

5. Många var de händelser som hade betydelse för Sakens utveckling som ägde rum under vistelsen i Bagdad. Följande berättade 'Abdu'l-Bahá för vännen Abú-Sinán år 1915: Även Baghdads många lärda Mullas och andra kom till den heliga närvaro, flera av dem blev Hans hängivna vänner, en av dem var Kayván Mírzá, sonson till Faṭh-'Alí Sháh. Denna gentleman kom och bad Mírzá Muhít om att erhålla tillstånd för en hemlig audiens vid midnatt. Svaret han fick var: "När jag befann mig i Kurdistans vildmark komponerade jag följande dikt: 'Om du i ditt hjärta har en önskan om ditt liv kom då inte hit! Men skulle du vara beredd att uppoffra din själ och ditt hjärta och liv kom då och för med dig andra! Sådan är vägen om du vill inträda i ljusets Konungarike, om du inte tillhör dem som kan gå denna väg – 'gå din väg', och besvåra oss inte mer.'" Mírzá Muhít förmedlas detta svar till Kayván Mírzá! Han valde att "gå sin väg", hans hjärta svek honom!
6. På ett annat sätt var Áqá Siyyid Mujtahid som också önskade att i hemlighet få tillträde till den heliga Närvaron vid midnattstimmen. Han stannade till morgonen och accepterade undervisningen. "Nå, vad synes dig?" Frågade hans vän. Áqá Siyyid Mujtahid sade: "Jag hade fått höra att dessa bábiar var vindrickare, att det fanns mycket vin i Bahá'u'lláhs rum och att de dessutom inte hade några som helst moraliska principer! Jag gick dit för att undersöka saken själv och fann renhet i renhet. Jag fylldes med häpnad över denna plats okränkbarhet och är förbryllad över att finna exakt motsatsen till det som jag hade hört. Jag är övertygad om att 'detta är sanningen'".

• • •

7. *Nu följde en period då vi hade det lite lugnare. Guvernören hade blivit en vän, fanatikerna vågade inte öppet visa sin våldsamma fientlighet. Något av intäkterna från vår egendom, som våra vänner hade lyckats rädda och förvarat för oss, hade börjat anlända från Persien. Flera av de trogna bábierna som hade följt med Bahá'u'lláh och hans familj i exilen, hade öppnat små butiker, där deras absoluta ärlighet hade börjat locka köpare. Många lärda och intressanta människor samlades runt Bahá'u'lláh som uppskattade hans visdom och de hjälpsamma råden han gav när olika förbryllande problem lades fram för honom. "Sannerligen hans kunskap måste komma från himlen", sade folket. När han talade med dem om den "allra Största freden" som skall komma till världen och visade alla som hade bekymmer och var i nöd vänlighet och blev känd bland de fattiga som "den medkännande fadern", förstod de varför hans undervisning om verklig fred och broderskap och godhet hade fördrivit honom i landsflykt och alla hans omfattande ägodelar hade blivit beslagtagna. När sanningen gradvis blev uppenbar strömmade mer och mer människor till honom från hela den omgivande landsbygden. "Det är något av en annan värld i denna majestätiska person", sade de. Redogörelser för vad som hade ägt rum under hans vistelse i Sulaymáníyyih's vildmark spreds också vida omkring. När folk funderade på dessa saker, blev många förvånade och omnämnde den mystiska och majestätiska gästen som uppehöll sig mitt ibland dem.*

8. *När hans ständigt vakande fiender, de mest fanatiska och trångsynta bland Mullorna, blev medveten om den påverkan hans blotta närvaro hade på alla som kom till honom och det djupa intryck han gjorde i landet, började de återigen motarbeta honom. Myndigheterna i Konstantinopel blev kontaktade med allehanda rimliga berättelser om den skada som han utgjorde för folket i religionen och de begärde att han skulle fördrivas från Baghdad. Omsider kom guvernören till Bahá'u'lláh med stor vanda och berättade för honom att ett dekret som hade anlänt från Konstantinopel. Genom detta dekret befalldes Bahá'u'lláh att lämna Baghdad, Han skulle eskorteras av turkiska soldater till en okänd destination. Vår frid var slut! När det blev känt att denna avfärd skulle äga rum, var bestörtning stor bland vännerna. Vi var tvungna att göra förberedelser för resan, vi visste inte hur lång tid och till vilken plats. Vännerna kom hjälplöst gråtande, "Vad ska vi göra? Vad kommer att hända med vår älskade? Vad?" Det rådde ett sådant kaos att vi inte kunde fortsätta med våra förberedelser. Vid denna tidpunkt inbjöd Najíb Páshá, som hade blivit en vördnadsfull beundrare av Bahá'u'lláh, honom att ta med sig några vänner och komma till hans trädgård en kort sträcka utanför Baghdad. Det avhjälpste en del av kaoset och vi arbetat hårt för att göra oss redo för avfärden.*

• • •

9. Det var under Bahá'u'lláhs vistelse i denna trädgård som förklaringen gjordes till hans äldste son, 'Abbas Effendi och några vänner, att han var "den som Gud skall uppenbara", och till minne av denna händelse instiftades Ridván högtiden, som betyder Paradisets högtid och iakttas sedan dess årligen av bahá'erna över hela världen. Historien om denna förklaring berättas av H.M. Balyuzi i sin korta biografi 'Bahá'u'lláh'. Följande är ett utdrag: "Bahá'u'lláh förflyttade sig till Ridvan trädgården utanför Baghdads grindar. Bábierna trängdes där för att få en sista glimt av sin älskade som så grymt skulle slitas ifrån dem. Det var den 21:a dagen i april. Med tårar i ögonen samlades de runt honom. Han var lugn, fridfull och oberörd. Timmen hade slagit. För detta sällskap uppenbarade Bahá'u'lláh – att Han var den Utlovade på vars väg Báb hade uppoffrat sitt liv, "den som Gud skall uppenbara" Sháh Bahram, den femte Buddha, Herren Sebaot, Jesus återkomst, Herren på domedagen. En djup tystnad rådde bland åskådarna. Herren var källan som omättligheten i den deklARATIONEN rörde vid människans medvetande. Inte ett andetag av reservation – allt och alla kastade sig inför Hans fötter. Sorgen hade försvunnit, glädje och himmelskt fröjd, rådde."

• • •

Del 4 – Konstantinopel och Adrianopel

1. *Şubḥ-i-Azal var alltid i rädd för sin egen säkerhet, han lämnade Baghdad två veckor före vår avresa och anslöt till vårt sällskap längs vägen efter att ha upptäckt vår uppehållsort. Han hade därför inte hört något om tillkännagivandet i Ridván.*
2. *När vi anlände till Konstantinopel bestod vårt sällskap av över sjuttio personer. Guvernören tog oss till ett värdshus där vi trängdes tillsammans i de små utrymmen som vi hade tilldelats. Mästaren bad guvernören låta*

Bahá'u'lláh och hans familj få ett eget hus. Ett hus tilldelades, men Şubḥ-i-Azal och hans familj var inbjudna av min far att dela huset med oss. Bland bábierna fanns medlemmar av alla grupper, enkla hantverkare, Mullor och adelsmän. Den senare under förklädnad som skraddare, kockar, konditorer, bagare, etc. så att de skulle tillåtas komma nära Honom som de vördade.

3. *Den persiska generalkonsuln blev en vän till Bahá'u'lláh och var till stor hjälp för bahá'ierna. Han föreslog att min far skulle besöka domstolens tjänstemän. Han svarade: "Jag har ingen önskan att be dem om någon tjänst. Jag har kommit hit på Sultánens befallning. Vilka ytterligare order han än utfärdar är jag redo att följa. Min uppgift tillhör inte i deras värld, den är i en annan sfär långt bort från deras provins. Varför skulle ska jag då uppsöka dessa människor." Denna konsul var fylld av respekt för en sådan majestätisk hållning och beskrev denna händelse när han återvände till Teheran, han sade: "Jag var väldigt stolt över min vörnadsvärde landsman. Ofta känner jag skam över mina landsmän, av goda skäl, för deras nästan oföränderliga vana att ansätta höga tjänstemän för att tigga om favörer. Bahá'u'lláhs upphöja värdighet var en mycket uppfriskande upplevelse." Efter återkomsten till Teheran mötte denna konsul Mírzá Riḏá-Qula, till honom sade han: "Mírzá Husayn-'Alí Núri är en underbar och stor man, jag förmodar att du är hans broder." På vilket Mírzá Riḏá-Quli svarade: "Nej verkligen inte, Åh nej! Jag är inte hans broder." Sådan var attityden hos Bahá'u'lláhs släktingar och i Hans egen far hus! det vill säga när de inte var aktivt hämndlystna som Şubḥ-i-Azal.*
4. *Även i Konstantinopel, hade ryktet om Bahá'u'lláhs visdom spritts vida omkring och många ädelt sinnade människor var angelägna om att komma i hans närvaro. Ett sådant djupt intryck gjordes på dessa besökare att de talade med sina vänner om hans majestätiska person och heligheten i hans undervisning. Detta gjorde igen Hans fiender oroliga och de intrigerade efter en förevändning eller något annat för att få honom förflyttad från Konstantinopel. Denna plan var framgångsrik och vår älskade sändes till Adrianopel.*
5. *När vi anlände till Adrianopel var vi först i ett värdshus men till sist tilläts vi att vistas i ett hyrt hus. Bahá'u'lláh gjorde vid denna tid en fylligare förklaring om sig själv som den utlovade, "den som Gud skall uppenbara", och den som hade förebådats av Báb. Han skrev själv en förklarande Skrift, Lawḥ-i-Amr och instruerade sin amanuens att ta den till Şubḥ-i-Azal som när han hade läst den blev mycket arg och "svartsjukans eld förtärde honom". Han bjöd Bahá'u'lláh till en fest och delade en maträtt med honom i vilken han hade till hälften blandat med gift. Under tjugo dagar var Bahá'u'lláh allvarligt sjuk av följderna från detta mordförsök. Rasande över detta misslyckande iscensatte Şubḥ-i-Azal en annan plan. Han frågade bad skötare, mot en muta att mörda Bahá'u'lláh när han tog sitt bad och antydde hur lätt det kunde göras utan rädsla för upptäckt. Den här mannen blev så chockad och upprörd att han rusade ut naken på gatan.*

• • •
6. *Mírzá Asadu'lláh Kashani berättade för författaren, att när vännerna förde Skriften från Adrianopel till Bagdad talade de om Şubḥ-i-Azal ondsinta beteende och att han hade förbjudit allt umgänge med den heliga familjen.*

Vännerna var så förbittrade på honom, att endast Bahá'u'lláhs uttryckliga befallning förhindrade dem från att befria världen från en "falsk förrädare". Siyyid 'Alí Yazdí skildrar hur Mírzá Ja'far förde den underbara Skriften till Yazd, sade att Jamál-i-Mubáarak, Bahá'u'lláh, i Adrianopel hade gjort ett stort offentlig tillkännagivande om att han var "den som Gud skall uppenbara". Så fick vi även höra den själsväckande nyheten. Vi hade alltid vetat i våra hjärtan att Şubḥ-i-Azal inte kunde vara den Utlovade, Han uppvisade inte några av tecknen, å andra sidan hade han många fel som var välkända för vännerna. "Men Mírzá Husayn-'Alí Núrí", sade de, "han visar framvisar gudomliga egenskaper." Därför var vi redo och väl förberedda när den välsignade Skriften kom att erkänna honom.

• • •

7. *Şubḥ-i-Azal höga anspråk visade sig vara absurda samt falska och när vännerna inte var förbittrade över hans undervisning, skrattade de hånfullt åt honom. Det besvär och det onda som Şubḥ-i-Azal orsakade och gjorde vid denna tid var så ihållande att myndigheterna förlorade tålmodet och de beslutade att förvisa den älskade och hans familj ännu en gång. Şubḥ-i-Azal agerande var dock inte den enda orsaken till denna ytterligare exil. Våra ständigt vakande fiender, fruktade Bahá'u'lláhs stora påverkan, utnyttjade den ihållande irritation från den förrädiska halvbrodern som en förevändning för att förmå regeringen att förvisa den vörnadsvärde fånge till en plats där ingen lärd och viktiga personer skulle ha tillgång till honom. Şubḥ-i-Azals smädelser förstärktes och regeringstjänstemän förmåddes att tro dem med detta resultat:*
8. *En dag när vi satt i vårt hus hörde vi skärande musik, hög och ihållande! Vi undrade vad som kunde orsaka detta oväsen. När vi tittade ut genom fönstren fann vi att vi var omringade av många soldater. Guvernören var ovillig att berätta för Bahá'u'lláh om ordern som hade kommit om ännu en förvisning. Han förklarade detta för Sarkár-i-Áqá,^[1] 'Abdu'l-Bahá och vi fick höra att vi hade tre dagar på oss att förbereda resan till 'Akká. Sedan fick vi veta att vi alla skulle skiljas åt. Bahá'u'lláh till ett ställe, Mästaren till ett annat och vännerna till ännu en annan plats. Jag minns det väl som det var i går, den nya misären i vilken vi var försatta, som skulle separera oss från vår älskade och för han, vilka nya sorger väntade på honom? Han accepterade alla förändringar med Hans lugna, vackra leende och uppmuntrade oss med underbara ord.*
9. *En av de vänner, Karbilá'í Ja'far, försökte i förtvivlan över den hotande separationen ta sitt liv, han räddades, men var för illa därän för att resa. Bahá'u'lláh vägrade att lämna honom om inte guvernören i Adrianopel åtog sig att få honom väl omhändertagen och skulle sända honom efter oss när han hade tillfrisknat. Detta gjordes och fyrtio dagar efter det att vi kommit fram till 'Akká, anslöt Karbilá'í Ja'far sig till oss.*

Under vår vistelse i Adrianopel hade Bahá'u'lláh för vana att endast gå till husets trädgård, som också var hans fängelse. Där trängdes vännerna otröstliga, gråtande och klagande. De var fast beslutna att motsätta sig separationen, stort tumult rådde. Många telegram skickades till regeringen i

[1] Sarkár-i-Áqá, "Hans höghet Mästaren". En titel tilldelad 'Abdu'l-Bahá av Bahá'u'lláh.

Konstantinopel. Till sist påbörjade vi resan tillsammans till Gallipoli och tre dagar senare kom vi fram efter att ha rest i kärror och vagnar. Här meddelade guvernören att han hade fått order om vår separation. Han kom för att träffa Bahá'u'lláh och Mästaren och när han var vänligt sinnad försökte han hjälpa oss i vår nöd. Återigen sändes många telegram till Konstantinopel. Vi stannade en vecka i väntan på svar. Äntligen gavs tillstånd för oss alla att gå ombord tillsammans på en turkisk båt. I denna lilla båt var sjuttiotvå personer sammanträngda under utsägliga förhållanden under elva dagar av fasa. Soldater och två officerare var vår eskort. Det rådde en förfärlig lukt i båten och de flesta av oss var faktiskt mycket illa däran.

• • •

10. I Adrianople skrevs några av epistlarna till jordens kungar och drottningar, där Bahá'u'lláh uppmanade dem som var ”tjänare av den högste Guden och beskyddare under Honom av folken som anförtrotts deras vägledning”, att förena sig med Honom, Bahá'u'lláh, att bilda en internationell skiljedomstol för att mänskligheten aldrig mer skulle behöva drabbas av krigets skam och elände. Han förkunnade nu mer offentligt att hans myndighet var gudomlig, given honom direkt av Gud, att han var den utvalde som, under olika namn, var alla jordens religioners utlovade. Oron var stor, den heliga påverkan som utstrålade från honom nådde en allt bredare och större krets. Fanatiker, som på nytt fruktade denna underbara gestalt och förutsåg förlusten av sin prestige och slutet för deras förvärvande av världslig makt och rikedom om hans läror antogs, att heliga saker inte längre kunde säljas till mänskligheten utan måste givas obefläckade ”utan pengar och pris”, bestämde att förnya sina attacker på honom.
11. Resultatet blev en förvisning ännu längre bort, till ‘Akká en farlig stad, staden för straffångar dit Turkiet skickade sina mest förhårdade brottslingar. Tanken var att Bahá'u'lláhs inflytande inte kunde utstråla från den förpestade stad där han skulle vara väl bevakad, det fanns också hopp om att han inte skulle kunna leva länge på denna plats där, enligt talesättet, luften var så gräslig att ”om en fågel flyger över ‘Akká faller den ner död!’”. Det var därför som att den Store, med skaran av de förvisade som vägrade att skiljas från honom, begav sig ut på denna den fjärde och sista resan av förvisning, de var på grund av den förrädiska brodern och trångsynta religiösa fiender, brännmärkta som missdådare, anstiftare av uppvigling, förhårdade brottslingar, fiender till Guds rena religion och människan. De troende var befallda att sky dessa utstötta.
12. Sådana omständigheter förde Bahá'u'lláh och hans anhängare till ‘Akká. Listan över falska anklagelser var dessutom avsedd att läsas upp för moské besökare så att alla som skadade fångarna kunde smickra sig själva för att de ”gjorde Gud en tjänst”. På detta sätt infekterades atmosfären av hat som väntade på ”ljusets anhängare” när de anlände till fängelset i den befästa staden ‘Akká ”ge ära åt trakten, utmed havsvägen, landet på andra sidan Jordan,^[2] göra Akors dal till en hoppets port.^[3]” Sålunda var världen ovetande om profetiorna som dagligen blev uppfyllda. Vid ankomsten till

^[2] Jesaja 9:1, jfr Matt 4:15.

^[3] Hosea 2:15, jfr Jesaja 65:10, Joshua 7:24, 26.

‘Akká, sade Bahá'u'lláh till Mästaren: ”Nu kan jag koncentrera mig på mitt arbete att skriva befallningar och råd för den framtida världen, till dig jag lämnar uppgiften tala med och tjäna folket. Tjänande är tillbedjans innersta kärna. Jag är klar med den yttre världen hädanefter möter jag bara anhängare.”

• • •

Del 5 – ‘Akká

1. *Vi hade inlett resan så hastigt att vi inte hade kunnat göra några förberedelser – några limpor och lite ost, som hade medtagits av en av vännerna var all mat vi hade för de obeskrivliga dagarna. En kär vän till familjen, Jináb-i-Muníb, blev allvarligt sjuk. När båten stannade vid Smyrna bar Sarkár-i-Áqá (‘Abdu'l-Bahá) och Mírzá Músá i land honom och förde honom till ett sjukhus. Mästaren hämtade en melon och några druvor när han kom tillbaka med den uppfriskande frukten till honom – fann han honom avliden. Arrangemang gjordes med direktören för sjukhuset för en enkel begravning. Mästaren skanderade några böner sedan återvände han bedrövad till båten.*
2. *Vid ankomsten till Alexandria, återkom spöket, ryktet om vår omedelbara separation. Vännerna låg framstupa av sjukdom, utslitna efter den eländiga resan och förkrossade av detta upprepade slag, fast beslutna att vägra underkastelse. En vän i sin förfärliga nöd hoppade i havet men räddades. Bahá'u'lláh och Mästaren tröstade oss. ”Varför hoppade du i havet? Tänkte du bjuda fiskarna på en bankett?” Frågade Bahá'u'lláh. Nabil, historikern och en annan bahá'í satt i fängelset nära hamnen i Alexandria. I sina kedjor stod de blickande ut genom de små fönstren. Till sin förvåning såg de Bahá'u'lláh och Mästaren stående bland vänner på däck på vår båt. Fångarna lyckats fånga en av våra tjänares uppmärksamhet som mycket försiktigt gick till dem och hörde dem säga, ”Vi fördes hit för en vecka sedan och vet inte vilket öde som väntar oss.”*
3. *Därifrån fortsatte vi till Haifa. På fartyget fanns det ingen plats för att ligga ner. Det fanns också några Tartarer bland passagerarna på båten. Att vara nära dem var mycket obehagligt, de var smutsiga bortom all beskrivning. Vår brist på mat hade allvarligt försvagat vårt hälsotillstånd. Äntligen kom vi fram till Haifa, där vi var tvungna att bäras iland i kedjor. Här blev vi kvar ett par timmar. Nu gick vi åter ombord för den sista biten av vår sjöresa. Värmen i juli månad var överväldigande. Vi sattes i en segelbåt. Det finns ingen vind och inget skydd för de brinnande solstrålarna, vi tillbringade åtta timmar i verkligt elände och till sist hade vi nått ‘Akká, målet för vår resa.*
4. *Landstigningen på denna plats uppnåddes efter stora svårigheter, damerna i vårt sällskap fördes i land. Alla stadsborna hade samlats för att bevittna ankomsten av fångarna. Åskådarnas attityd var hotfull efter att de ha fått höra att vi var otrogna, brottslingar och anstiftare av uppvigling. Deras rop av förbannelser och vedervärdigheter fyllde oss på nytt med bedrövelse. Vi var livrädda för det okända! Vi visste inte vad som skulle hända med vårt sällskap, vännerna och med oss själva.*

5. *Vi fördes till den gamla fästningen i 'Akká, där vi trängdes tillsammans. Det fanns ingen luft, en liten mängd mycket dålig grovt bröd tillhandahölls. Vi kunde inte få färskt dricksvatten, våra lidanden hade inte minskat. Då utbröt en tyfus epidemi. Nästan alla blev sjuka. Mästaren vädjade till guvernören men han var till en början mycket obenägen att lätta på de strikta regler som han var befalld att genomdriva. Muftín hade för folket i moskén läst upp en Farmán fylld av falska anklagelser. Vi beskrevs som Guds fiender och som den värsta sortens brottslingar. Folket uppmanades att sky dessa avskyvärda missdådare. Detta förorsakade givetvis en attityd av intensivt hat och bitter antagonism med vilken vi blev bemötta.*
6. *Efter ett tag övertalades guvernören av Mästaren att tillåta lite pengar i stället för de oätliga ransoner som vi hade tilldelats, han tillät också att en medhjälpare, Mírzá Ja'far, tillsammans med en soldat gick in i staden för att köpa mat. Genom detta förbättras vår situation avsevärt. Bahá'u'lláh och hans familj var fängslade under två år i tre små rum, många trappsteg upp. Under denna tid blev Dr. Petro, en grek, en vän och när han kunde göra utredningar, försäkrade han guvernören om att dessa fångar var långt ifrån några usla brottslingar utan högt sinnade personer och oskyldiga till allt ont.*
7. *Vi hade vaktats så noga att vi inte hade varit i 'Akká under sex eller sju månader och inte kunna komma i kontakt med Mírzá 'Abdu'l-'Aḥad, en hängiven bábi anhängare, som 'Abdu'l-Bahá hade skickat till 'Akká en kort tid innan vår ankomst och han hade öppnat en butik. Faran skulle vara så stor för honom om det misstänktes att han hade förbindelser med bahá'íerna att den strängaste försiktighet var absolut nödvändigt. Efter att ha hört ryktet om att den Älskade hade sänts till 'Akká, gjorde en vän, 'Abu'l-Qásim Khán och hans fru, den långa och farliga resan från Persien för att ta reda på sanningen. De anlände till 'Akká och träffade Mírzá 'Abdu'l-'Aḥad. Av fruktan för att hans hemlighet skulle offentliggöras gömde han paret hastigt bakom högar av lådor på baksidan av sin butik. Nyheten om deras ankomst förmedlas med stor svårighet till Bahá'u'lláh. Han skickade dem tillbaka till Persien efter att bara hade stannat i tre dagar, så stor var faran. Dessa vänner lämnade följaktligen 'Akká. De hade inte ens sett Bahá'u'lláh, men de kunde föra nyheten tillbaka till Persien om att den Älskade verkligen hade fängslats på denna ödsliga plats. De första persiska vännerna som telegraferade till 'Akká var "martyrernas Kung" och hans bror, "den Älskade martyren". Vi hade stort behov av den hjälp de lyckades sända när vi hade slut på våra tillgångar.*
8. *Så småningom spreds nyheten om vår uppehållsort genom andra vänner i Persien. Shaykh Salmáns själv påtagna uppdrag var att föra nyheter från Bahá'u'lláh till Persien och föra tillbaka brev till honom. Många var de svåra och farliga resor som genomfördes, främst till fots. Det var Shaykh Salmán som när han greps i Aleppo med en mycket viktig bön från en vän i Persien till Bahá'u'lláh, som funderade över hur han skulle förhindra att den kom i fiendens händer, vilket skulle ha fått ödesdigra konsekvenserna, som svalde den. Det var denna hängivna och rådiga vän som anförtroddes det betydande uppdraget att föra Munirih Khánum från Isfáhán till 'Akká, hon som skulle komma att bli hustru till Sarkár-i-Áqá ('Abdu'l-Bahá), Mästaren och min mycket älskade svägerska.*

9. *När Nabil, historikern, kom till 'Akká var han oförmögen att komma in i staden. Han bodde under en tid i Elias grotta på berget Karmel. Därifrån brukade han gå (cirka 16 km) till en plats på andra sidan av fästningens mur. Från denna plats kunde han se fönstren till de tre små rummen i vårt fängelse, där skulle han vänta och hålla utskick efter det ovanliga och den mycket eftertraktade lyckan att få se Bahá'u'lláhs hand vinka från det lilla mellersta fönstret. Samtidigt pågick kriget mellan Ryssland och Turkiet. Mer baracker behövdes för soldater. Vid det laget hade guvernören blivit vänligt inställd och samtyckte till att låta familjen lämna fästningen och bosätta sig i ett litet hus som en kristen köpman hade upplåtit för oss. Hur vi gladdde oss över vår frihet, även om den var begränsad. Endast tre gånger hade vi fått tillåtelse att gå ut, för en timme, från fängelse baracken under de två första åren. Hur trötta vi var på dessa tre små rum!*

• • •

10. Under den period då Bahá'íyyih Khánum, det Största heliga lövet, vistades i Baghdad, var hon hennes moders kärleksfulla hjälpare, arbetade alltid mer än hennes krafter tillät med olika hushållssysslor. Inga barnsliga nöjen eller kamrater hade hon. Alltid med ögonen på sin mor, för att alert kunna skona henne någon trötthet, hon gladdde sig med övermåttan när hon kunde på något sätt kunde tjäna henne eller hennes berömda far. ”Min mor”, sade hon, ”hade ibland lektioner till min bror ‘Abbas, vid andra tillfällen skulle Mírzá Músá lära honom och vid några tillfälle undervisas han av sin far.” ”Och dina lektioner?” frågade jag. ”Jag har aldrig haft någon tid för studier”, sade hon i en ton som uttryckte omfattning av absolut självutplåning och detta var grundtonen i hela hennes liv, ingen tanke på osjälviskhet fanns i hennes sinne. Hennes omtanke och hänsyn till alla som kom i hennes närhet, de oräkneliga handlingar av en aldrig svikande vänlighet, var frågor som i hennes ögon skulle ses som en självklarhet. Hennes glädje var att ägna varje ögonblick av sitt liv till att vara till nytta för sin mor och far som hon var passionerat fäst vid. Denna kärleksfulla tjänst utvidgades till hennes broder, ‘Abbas, Sarkár-i-Áqá, när han blev äldre och dessa tre var hennes väsen enda mål och syfte.

11. Hennes liv ägnades åt åkallan av Gud och tjänande av sina nära och kära, från den tid då hon som ett litet barn på sex, hopkrupen i mörkret i huset ensam med den lille, den renaste Grenen, ett barn av två, i sina små armar, lyssnande skräckslagen till skriken av en rasande, grym mobb, utan att veta om de mördat hennes far eller om de hade gripit hennes mor och den lilla åttaårige ‘Abbas. Efter de fruktansvärda dagarna i Teheran och den inte mindre fruktansvärda resan till Baghdad och under vistelsen i denna stad växte hon till en vacker flicka, mycket lik hennes vackra moders graciösa kropp och karaktär, en mild, smal jungfru med stora, gråblå ögon, gyllenbrunt hår, och en varm elfenbensfärgad hud. Hennes sinne för humor var bitande och hennes intelligens anmärkningsvärd. När hon växte upp, bönföll hon sin far att låta henne förbli ogift, för att hon bättre skulle kunna ägna sig åt sina tre dyrbara nära och kära. Och så blev det. En gammal man, en vän till Bahá'u'lláh, berättade för mig att han en gång sade till honom: ”Jag känner ingen man värdig att gifta sig med en sådan renhet som min dotter.” Jag sa, ”Khánum måste ha varit mycket vacker?” ”Jag har hört det sägas, naturligtvis träffade jag aldrig henne.”

• • •

Joshua 7:24-26

- 24 Då tog Josua och hela Israel Akan, Seras son, och silvret och manteln och guldplattan och hans söner och döttrar, hans oxar, åsnor och får och hans tält och allt övrigt som han hade och förde dem upp till **Akors dal**.
- 25 Och Josua sade: "Varför drog du fördärv över oss? I dag skall Herren bringa olycka över dig." Sedan stenade hela Israel honom. De brände upp dem och kastade stenar över dem.
- 26 Över Akan reste de ett stort stenröse, som finns kvar än i dag. Och Herren vände sig ifrån sin glödande vrede. Därför fick den platsen namnet **Akors[a] dal**, som den fortfarande heter.

[a] Josua 7:26 Akor betyder "olycka".

Jesaja 9:1-7

Ett barn blir oss fött

- 1 Men det skall inte vara nattsvart mörker där ångest nu råder. I gången tid lät han Sebulons och Naftalis land vara föraktat, men i kommande dagar skall han *ge ära åt trakten utmed havsvägen, landet på andra sidan Jordan*,[a] hednafolkens Galileen.
- 2 Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, över dem som bor i dödsskuggans land skall ljuset stråla fram.
- 3 Det folk som du inte givit[b] stor glädje, låter du bli talrikt. De skall glädja sig inför dig, så som man gläds under skördetiden, så som man fröjdar sig när man delar byte.
- 4 Ty deras bördors ok, deras skuldrors gissel och deras plågares stav bryter du sönder liksom i Midjans tid.
- 5 Ja, varje stövel buren under stridslarm och varje mantel vältrad i blod skall brännas upp och förtäras av eld.
- 6 Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste.
- 7 Så skall herradömet bli stort och friden utan slut över Davids tron och hans kungarike. Det skall befastas och stödjas med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta.

[a] Jesaja 9:1 andra sidan Jordan Här väster om Jordan. Benämningarna anknyter till assyriernas termer för erövrat land i norra Israel.

[b] Jesaja 9:3, *inte givit* Andra handskrifter: "åt det givit", dvs "åt vilket du givit".

Jesaja 65:9-12

- 9 Jag skall låta en avkomma gå ut från Jakob, från Juda en arvinge till mina berg. Ty mina utvalda skall besitta landet, mina tjänare skall bo där.
- 10 *För mitt folk, som frågar efter mig, skall Saron bli en betesmark för får och Akors dal en lägerplats för nötboskap.*
- 11 Men ni som överger Herren och glömmer mitt heliga berg, ni som dukar bord åt Gad och håller upp blandat vin åt Meni,[a]
- 12 er har jag bestämt åt svärdet. Ni skall alla få böja er ner för att slaktas, därför att ni inte svarade när jag kallade, inte hörde när jag talade. Ni gjorde det som var ont i mina ögon och valde det som misshagade mig.

[a] Jesaja 65:11 Gad . . . Meni Namn på avgudar. Gad kan översättas "Lyckan", Meni "Ödet".

Hosea 2

Israels trolöshet och Guds trofasthet

- 1 Kalla era bröder Ammi och era systrar Ruhama.
- 2 Gå till rätta med er mor, gå till rätta. Ty hon är inte min hustru, och jag är inte hennes man. Må hon skaffa bort sin otukt från sig och sina äktenskapsbrott mellan sina bröst.
- 3 Annars skall jag klä av henne naken, och låta henne stå där sådan hon var den dag då hon föddes. Jag skall göra henne lik en öken, låta henne bli som ett torrt land och låta henne dö av törst.
- 4 Hennes barn skall jag inte förbarma mig över eftersom de är barn till en sköka.
- 5 Ty deras mor var en otrogen kvinna, hon som födde dem bedrev skamliga ting. Hon sade: "Jag vill följa efter mina älskare som ger mig min mat och mitt vatten, min ull och mitt lin, min olja och min dryck."
- 6 Se, därför skall jag stänga din väg med törnen. Jag skall resa en mur framför henne, så att hon inte finner sina stigar.
- 7 När hon då löper efter sina älskare, skall hon inte få fatt på dem. När hon söker dem, skall hon inte finna dem. Då skall hon säga: "Jag vill gå tillbaka till min förste man, för jag hade det bättre då än nu."
- 8 Men hon har inte förstått, att det var jag som gav henne både säden och vinet och oljan, och som gav henne mycket silver, likaså guld, som de gjorde sin baalsbild av.
- 9 Därför skall jag ta tillbaka min säd när tiden är inne, och mitt vin när stunden kommer. Jag skall ta bort min ull och mitt lin, som hon skyler sin nakenhet med.

- 10 Nu skall jag blotta hennes blygd inför hennes älskares ögon, och ingen skall rädda henne ur min hand.
- 11 Jag skall göra slut på all hennes fröjd på hennes fester, nymånader och sabbater och på alla hennes högtider.
- 12 Jag skall skövla hennes vinstockar och fikonträd, eftersom hon sade: "De är min lön som mina älskare har gett mig." Jag skall göra dem till en vildmark och markens djur skall äta av dem.
- 13 Så skall jag straffa henne för hennes baalsdagar, då hon tände rökelse åt baalerna och smyckade sig med ring och bröstspänne och följde efter sina älskare men glömde mig, säger Herren.
- 14 Därför skall jag locka henne bort och föra henne ut i öknen och tala till hennes hjärta.
- 15 *Sedan skall jag ge henne tillbaka hennes vingårdar och göra Akors dal till en hoppets port. Där skall hon sjunga som i sin ungdoms dagar, som på den dag då hon drog upp ur Egyptens land.*
- 16 Det skall ske på den dagen, säger Herren, att du skall kalla mig: "Min man." och inte mer kalla mig: "Min Baal."
- 17 Baalernas namn skall jag ta bort ur hennes mun, så att man inte mer skall komma ihåg deras namn.
- 18 På den dagen skall jag för deras räkning sluta ett förbund med djuren på marken, med fåglarna under himlen och med kräldjuren på jorden. Båge och svärd och vad som hör till kriget skall jag bryta sönder och skaffa bort ur landet och låta dem bo i trygghet.
- 19 Jag skall trolova dig med mig för evig tid, ja, jag skall trolova dig med mig i rättfärdighet och rätt, i kärlek och barmhärtighet.
- 20 Jag skall trolova dig med mig i trohet, och du skall så känna Herren.
- 21 Och det skall ske på den dagen, att jag skall bönhöra, säger Herren, jag skall bönhöra himlen, och den skall bönhöra jorden,
- 22 och jorden skall bönhöra säden, vinet och oljan, och de skall bönhöra Jisreel.[a]
- 23 Jag skall plantera henne åt mig i landet. Jag skall förbarma mig över Lo-Ruhama och säga till Lo-Ammi: "Du är mitt folk." Och de skall svara: "Du är min Gud."

[a] Hosea 2:22 Jisreel Annan översättning: "Guds plantering". Jfr v. 23.